

op brieven en couranten, en haalde met driftige beweging er een enveloppe uit.

„Zijn hand of liever zijn poot, want dat behoort ook tot de artistieke eigenaardigheden, alle letters half onderste boven te zetten, wat is 't? Jawel! Daar heb je 't! De verlofingskaart.”

„Ik wist dat ze gedrukt waren, maar dat hij ze nu al rond stuurt.”

„Laat zien, laat zien!” riep Louise „Rose Marie Gesinger! De naam is ten minste fatsoenlijk, wat zullen ze zeggen en Eugenie die zoo met hem dweept.”

„Product der hedendaagsche opvoeding” spotte Henri „Vrouw, vrouw! spiegel je aan je zwager en pas op je eigen jongens. „Als Pa nog geleefd had, was zoo iets nooit gebeurd. Verwen je kinderen, laat ze hun eigen gang gaan, later trappen zij je op het hoofd.”

„Ik zie wel, dat je het er op gezet hebt mij mijn last nog zwaarder te maken” zuchtte mevrouw van Haeren opstaande, „'t eenige wat ik nog doen kan is naar mijn broer den dokter te gaan. Hij kan dat meisje, dat zei Frank ten minste! Maar hij is ook zoo'n rare, ik wed dat hij hun gelijk geeft.”

„Als oom Theo, Frank gelijk geeft, dan heeft hij 't ook,” vroeg Henri beslist, „en dan moeten we er ons bij neerleggen al vinden wij 't nog zoo ellendig!”

„Ik zou wel willen weten, aan wie hij die kaarten gestuurd heeft,” zeide Louise, „hij kent de helft van onze kennissen niet eens.”

„Des te beter,” sprak mevrouw diep neergeslagen, „'t zal toch gauw genoeg rond zijn! De meid zal hem niet loslaten, dat begrijp je!”

IX.

Nergens echter bracht de verlofingskaart zulk een ontroering te weeg als in het huis der aanstaande bruid zelfs.

Rose Marie stond de karaffen achter het buffet af te stoffen, toen de post drie enveloppes binnen bracht; zij dacht dat het circulaires waren en liet ze liggen, maar het oog van Gesinger, die even uit was geweest viel er op, hij zag ze in en riep verbaasd uit:

„Wel hij laat er geen gras over groeien. Ik wist niet dat het al zoover was; hij had mijn toestemming als voogd toch wel kunnen afwachten!”

„Wat is er?” vroeg Rose Marie.

„Wel het bericht van je verloving!”

„Mijn verloving!”

Het kind moest zich aan het buffet vast houden anders was zij in elkander gezakt; Gesinger hield haar de kaart voor.

„Maar ik heb nog geen *ja* gezegd en ik wil 't ook niet zeggen. Ik laat me niet dwingen.”

Zij rukte de kaart driftig uit zijn handen en scheurde haar in kleine stukken.

„'t Is ongehoord! Gisteravond heb ik 't hem nog gezegd, dat ik er geen zin in had en het niet wilde doen en nu . . . .”